

intervju

Sonja Javornik

»S svojim življenjem sem kar zadovoljna, čeprav ni nič posebnega«

Napisala: **TINA LUCU**
Foto: **PRIMOŽ LAVRE**

Sonja Javornik je novinarka od glave do peta – tista, ki tudi v mimohodu znancu na hitro postavi kakšno radovedno vprašanje in ga vedno pogleda v oči. A ni le novinarka, je tudi predavateljica, komentatorka v resničnostnem šovu, vodja terapevtskih delavnic, strastna bralka, najboljša teta in lastnica karizmatičnega mačka Barnija.

Zdaj pa ji lahko dodamo še en naziv – avtorica, morda celo pisateljica. Na knjižne police je namreč pravkar postavila svojo drugo knjigo, tokrat z naslovom Kako graditi odnose.

Na ovitek knjige je njena umejniška prijateljica Vita Mavrič zapisala pomenljive besede: »To je knjiga, ki ti sede nasproti, te pogleda v oči in reče: 'To sem jaz. In morda se boš v tem vsaj malo prepoznal tudi ti.'« In ker je to tako lep opis av-

toričine iskrenosti, smo Sonjo vprašali preprosto vprašanje: kdo je ona – da bomo morda na koncu tudi mi lažje odgovorili, kdo smo mi.

Kako bi se vi predstavili na kratko? Kdo je Sonja Javornik, pa da ni samo novinarka, kdo je še Sonja? Mogoče nas vseeno lahko odpeljete tudi na svoje začetke, kje bi se začel vaš film?

Sem radovedna, vedoželjna ženska, ki obožuje svojega

mačka, oba nečaka in itak vse otroke in še vse zanimive ljudi okoli sebe. Moj film ne bi bil dolgočasen, saj se pri meni celo čisto običajni življenjski dogodki velikokrat zapletejo, tako da mi ni dolgčas. Recimo – ko me je mami rodila, je mislila, da so me zamenjali, saj ni vedela, da je imel moj oče rdeče lase, ko je bil majhen, in ji ni bilo jasno, od kod sem se vzela vsa rdečelasa. Domači so se še velikokrat spraševali, od kod sem se vzela ... (smeh) V zadnjem času sem ugotovila, da sem se zato, ker sem z rdečimi lasmi že v vrtcu štrlela ven, navadila, da se ne morem skriti, in sem tudi sicer glasna, intenzivna ... če nečesa ne moreš spremeniti, potem je pač to treba sprejeti, kajne?

V knjigi postavljate vprašanje, kakšen bi bil film, ki bi ga posneli po vaši življenjski zgodbi, mislim pa, da bi bila celo boljša serija na Netflixu, celo odlična. Kaj pa si vi predstavljate, kaj bi nastalo – drama, komedija, akcija, pogrošen romantičen film? In katera igralka mislite, bi vas lahko prepričljivo igrala? Mislim, da bi bilo v mojem filmu vse od naštetega! Pa saj je bil celo filmček, ki ga je pokojni stric zmontiral iz posnetkov z moje poroke, poln preobratov. Moja poroka ni bila samo romantičen dogodek, ampak sem na gradu najprej nestrpno čakala moža in njegovo pričo, ker sta se izgubila. Ko so nas poklicali in dvorano, smo bili tako kaotična in ogromna družba, da nismo prišli pravočasno in so nas prehiteli drugi svati. Med obredom je matičarka omedlela zaradi gneče in slabega zraka in je prišla leteča zamenjava. Novi matičar je z vrati udaril enega od svatov ... Lahko si predstavljate, da je bilo tudi nadaljevanje pestro. Glede igralka pa ne vem ... Oliver Dragojević me je klical Nicole, češ da sem ga spominjala na Kidmanovo. Vasko Žbogar pa je rekel, da ga spominjam na Mary Louise

Parker. Z obema bi bila čisto zadovoljna.

Psiholog Timotej Strnad v pregovoru piše, da nas ne želite navdušiti, ampak premakniti. Kam nas želite premakniti in zakaj s knjigo? Komu je namenjena?

Danes je okoli mene veliko depresivnih, izgorelih, žalostnih ljudi. Jaz sem s svojim življenjem kar zadovoljna, čeprav ni nič posebnega. Zato bi si želela, da bi tudi drugi videli več lepega v sebi in okoli sebe. Opazila sem, da me številni kličejo in upoštevajo moje nasvete. Da jim tudi koristijo. Ker ne morem osebno pomagati vsem, sem napisala knjigo. Po drugi strani pa je knjiga zdaj neka moja predstavitev, saj nameravam v prihodnosti delati z vsemi, ki so v tem času izgubljeni, asocialni, ki bi potrebovali še kakšna navodila, kako do boljše komunikacije.

Kaj bi mlademu dekletu, najstnici, svetovali, kako naj postane junakinja svojega življenja? Kaj bi bil vaš nasvet? Ljudje vedno sklepamo po sebi in spomnim se, kako šokirana sem bila, ko sem na predavanju pred leti spraševala študente, ali si želijo biti glavni junaki ali so raje v stranskih vlogah. Moji študenti si namreč ne želijo izstopati. Meni pa se zdi, da je treba živeti intenzivno, zgrabiti vse priložnosti, ki pridejo na pot. Saj kakšne so boleče, seveda, ampak je vredno. Saj pravijo, da ljudje na smrtni postelji ne obžalujejo tistega, kar so, ampak tisto, česar niso naredili.

Vi ne boste ničesar obžalovali?

Moje življenje je bilo polno res nenavadnih, čudovitih trenutkov. Kot novinarka sem spoznala ljudi, ki sem jih občudovala in se od njih učila. Imela sem dostop do najbolj elitnih dogodkov. Bila sem na super zabavah in domačih žurih. Danes me je težje navdušiti, zato živim bolj mirno, saj nimam občutka, da karoli zamujam. V času korone

sem opazovala, kako pogosto so se ljudje bali smrti. Jaz pa nisem čutila takega strahu – vsaj ne, da bi to opazila. Potem sva šli s prijateljico na Zakintos, kjer je bilo grozljivo neurje, ki je poškodovalo vse mogoče, pa tudi smrtno žrtev so imeli. Dva dni sva bili zaprti v apartmaju. Noč je bila grozljiva! Spraševala sem se, zakaj nas ne evakuirajo, pa potem ugotovila, da bi bilo verjetno še huje v kakšnih vozilih, če je že v zidanem objektu grozljiv-

ka. Dejansko sem razmišljala o tem, da noči morda ne bom preživela. In tudi takrat se smrti nisem bala – bojim se le morebitnih bolečin. Mislim, da nas, ki smo poskusili vse, kar nas je zamikalo, ni toliko strah kot one, ki si ne upajo živeti s polnimi pljuči ...

Mislite, da moramo vse doživeti sami ali se res lahko kaj naučimo iz izkušenj drugih? Občutek imam, da veliko vemo in slišimo, pa živimo po

Opazila sem, da me številni kličejo in upoštevajo moje nasvete. Da jim tudi koristijo. Ker ne morem osebno pomagati vsem, sem napisala knjigo. Po drugi strani pa je knjiga zdaj neka moja predstavitev, saj nameravam v prihodnosti delati z vsemi, ki so v tem času izgubljeni, asocialni, ki bi potrebovali še kakšna navodila, kako do boljše komunikacije. ▶▶▶

intervju

svoje. Lahko z našimi bralkami in kakšnim bralcem delite kakšen nasvet?

Seveda se največ naučimo na svojih napakah. Zato pa v šoli delamo pri kemiji poskuse, da je teorija bolj preprosta in da vidimo, kako elementi reagirajo tudi v praksi. V knjigi nisem pisala o kompleksnih temah, ampak sem razložila zadeve, ki jih večinoma vsi poznamo tudi iz osebnih izkušenj. Zato upam, da bodo nasveti uporabni. Predvsem bi svetovala, da je treba pri vsaki stvari treba imeti srednjo mero, saj noben ekstrem ni dober – celo preveč poplite vode škoduje! Prepričana sem, da lahko s tem, ko smo mi še bolj prijazni, izboljšamo vsak odnos. Pa nikar se ne primerjajmo z drugimi, saj nimamo cele slike! Spoznala sem pare, ki so na zunaj delovali popolno, za štirimi stenami pa je bilo vse narobe.

Radi rešujete težave drugih? Težave v odnosih drugih? Dajete nasvete ali bolj poslušate, da lahko potem napišete knjigo?

Vedno sem vtikala svoj nos tudi tja, kjer ni bilo zaželeno. In zelo kmalu, že v mojih dvajsetih, so me obiskovali prijatelji in prijateljice, da sem jim pomagala večinoma prav pri ljubezenskih težavah. Teorijo obvladam! (smeh) Seveda delim tudi nasvete, sem se pa z leti naučila, da nekateri potrebujejo več časa, da vse premeljejo, pa da je kdo pripravljen na več kompromisov kot jaz, tako da nisem več sitna, če me ne poslušajo. Saj je pogosto pomembno že, da znaš prisluhni. Tudi sama v težavah rada to razlagam prijateljicam, ker že s tem, ko zadevo ubesedim, bolje vidim, kakšna bi lahko bila rešitev.

S kom pa imate te najbolj pristne odnose? Kdaj, s kom čutite, da ste lahko res samo Sonja in vam ni treba niti za sekundo igrati?

Na fakulteti učim tudi o tem, da smo ljudje socialni kame-

leoni in se prilagajamo okoliščinam. To je normalno. Tudi jaz se prilagajam. Ne bi pa rekla, da igram. Če pomislim, kako me na začetku gledajo študenti, bi rekla, da se kar držim svojega, saj vidim, da so sprva celo malo šokirani, a se me sčasoma navadijo. Je pa šok, ko prvič pridem v predavalnico in začnem predavati, saj vpletem kakšne svoje štose, ki jim pogosto niso smešni. Ampak štose dodam, ker bi rada, da se naučijo tudi, da je bolje, če se smejimo – pa tudi če sami sebi –, kot pa da smo obremenjeni s tem, kako bomo delovali. Pri mojih letih se mi zdi trapasto izgubljanje čas in energijo s tem, da bi igrala. Da nikoli ne bom vsem

všeč, sem že zdavnaj dojela, tako da se mi zdi, da je bolje, da takoj pokažem svojo bit.

To vprašanje bi bilo morda bolj za na koncu, ampak da ga ne pozabim: kako ste na ljubezen gledali kot mlada ženska in kako zdaj? Še verjamete vanjo?

Še pred nekaj leti se mi je zdelo, da brez partnerske ljubezni življenje ni nič vredno, danes pa vidim, da tudi brez moškega lahko živim polno. Je pa ljubezen na splošno nujna! Jaz ljubim življenje pa sebe in cel kup ljudi. Za prijatelje sem pripravljena narediti vse, kar je v moji moči. In mislim, da se tega zavedajo. Se pa tudi jaz na 'svoje' lahko zanesem.

Popolnoma. In to je tisto, kar me osrečuje in mi pomaga tudi v težkih trenutkih.

Mislite, da ste šli kdaj s svojo pozitivnostjo tudi na živce ljudem, partnerjem?

Zame je kozarec hitro napoln, tudi če imam težja obdobja. Tudi takrat se trudim, da najdem drugo pot, če se je na prvi kaj zataknilo. Ne vem, ali je šla moja pozitivnost komu na živce, sem pa opazila, da ljudje pozabijo, da imam tudi jaz stiske, ker ne tarnam prav pogosto. Nekoč sem zaradi nekkih manipulacij drugih čez noč ostala brez posla in z velikim minusom na računu. Zelo me je skrbelo, kaj bom. Prijatelji pa so komentirali, da jih ne skrbi, češ da se bom že znašla. Opažam, da številni z jamranjem dobijo več priložnosti, več podpore. Česar bi si kdaj želela tudi sama. Po drugi strani pa vsaj vem, da sem si vse izborila sama.

Hitro govorite, živite, delate sto stvari hkrati ... kako, da še niste izgoreli? Kaj je vaša skrivnost?

O tem sem že razmišljala, ker dejansko na videz ni logično. Če bi vam naštela moj urnik, bi vas že to utrudilo ... Verjetno gre za to, da opravljam delo, ki se mi zdi pomembno. Ki ima smisel. Ki me polni. Pa čeprav sem utrujena, je ta utrujenost prijetna. Ampak kdo ve – pritiski in zahteve so vse večji, meni pa se leta že poznajo. Ne zdržim več takega tempa kot nekoč. Se pa znam ustaviti. Ko čutim, da sem utrujena, se ne ukvarjam z umazano posodo ali drugimi opravili, ki lahko počakajo, da si nabere moči. Nimam slabe vesti, če zleknjena na kavču buljim v televizor, saj vem, kaj vse sem naredila prejšnje dni. Pa trudim se čim pogosteje na sprehod v naravo, ki je resnično zdravilna.

Malo za šalo, malo za res – ste dama v najlepših letih, srečno samska, brez otrok ... mislite, da bi ta knjiga nastala,

Če bi bili v 30-, no, 20-letnem zakonu in s tremi otroki?

Kje pa! Jaz lahko delam tudi takrat, ko imajo kolegice obveznosti z otroki. Pred časom sem po sili razmer skrbela za dva najstnika, ki sta nekaj tednov bolj ali manj bivala pri meni. Seveda sem v tistem času napisala veliko manj kot sicer, saj sem morala kuhati, skrbeti za njune šolske obveznosti, ju spraviti v posteljo ... Ja, moje življenje bi bilo precej drugačno, zagotovo bi tudi pri partnerstvu sklepala več kompromisov, če bi imela z nekom otroke.

Pripravite si zalogo glasbe, ki vas spravi v dobro voljo, in si jo zavrtite, kadar potrebujete dodatno spodbudo, pišete v knjigi. Kaj si zavrtite za spodbudo – ko ste žalostni, ko pomivate tla ...

Kadar delam, imam na računalniku glasbo, med katero so Maneskin, Oliver Mandić, Amy, Ditka Haberl, Randy Crawford, Benč, Lovšin, Riblja Čorba, San-

tana ... Zelo različno, torej. Zdaj sem se spomnila, kako sem si po prvi razpadli dolgoletni zvezi ves čas vrtela Nino Badrić in njeno takratno uspešnico Ja za ljubav neču moliti ... No, prosjačim pa res ne!

Ste danes zadovoljni sami s seboj?

Sem. Saj to ne pomeni, da sem vedno v dobri koži in da se ne bi zavedala napak. Ampak se vsak dan trudim, da bi bila do drugih prijazna. Koristna. Koristna je morda beseda, ki mi je posebej blizu – tudi za knjigo sem govorila, da upam, da bo vsaj komu koristila ... Saj ne bom rešila nobene vojne, nimam takih megalomanskih ambicij. Sem pa recimo včeraj dva študenta po pre-

davanju peljala, da sta prej prišla domov. Pa za sosede sem prevzela paket. Pohvalila trgovko. In seveda napisala nekaj, kar se mi zdi za družbo koristno ... Takšne male stvari so pomembne in mi zvečer narišejo nasmeh na obraz, ko v postelji razmišljam, kakšen je bil moj dan.

Pa se malo pohvalite ... Na katere dosežke ste najbolj ponosni?

Najbolj ponosna sem na tisto, kar mi je bilo najtežje. In to je verjetno to, da sem predavateljica na višji in visoki šoli. Že birokracija za izvolitev v naziv predavateljice je zahtevna, preden sem začela predavati, pa me je bilo precej strah. Nisem mogla zaspiti, ker me je skrbelo, ali bom lahko pre-

pričala študente. Bala sem se, da me bo pobralo od treme. Da me ne bodo jemali resno. Da bodo težavni. Ampak mi je uspelo. Vsi niso navdušeni nad mano – saj tudi jaz nisem bila nad svojimi profesorji – ampak z večino se res lepo ujamemo. Nekateri pa so mi tudi pisno sporočili, kako zelo hvaležni so – ne le za znanje, ampak tudi mojo podporo spodbudo. Nekaj od teh sporočil imam shranjenih, ker me vedno znova ganejo in napolnijo s hvaležnostjo.

In kako na kratko odgovoriti na naslovno vprašanje: kako graditi odnose, seveda poleg tega, da kupimo knjigo?

Za začetek poskrbimo za dober odnos s sabo. Če se nimamo radi, bodo vsi odnosi z drugimi problematični, saj bomo iskali potrditve, bili ljubosumni, posesivni ... Vse se začne pri nas samih, zato bomo dobri do sebe. Kdor ima rad sebe, ima lahko resnično rad tudi druge.

Vse se začne pri nas samih, zato bodimo dobri do sebe. Kdor ima rad sebe, ima lahko resnično rad tudi druge.

IZBERITE NAJBOLJŠE

TOYOTA YARIS HYBRID

+ VEČ UDOBJA
VEČ UČINKOVITOSTI
VEČ PRIHRANKA

OD
18.950 €

DO 10 LET JAMSTVA

Cena velja za model Yaris Hybrid 1.5 Luna. Cena je informativne narave. Slika je simbolična. Slogan »Izberite najboljše« se nanaša na 10-letno jamstvo Toyota Relax. Program Toyota Relax omogoča jamstvo do 10 let oziroma do 200.000 km, kar presega povprečno garancijsko podporo na slovenskem avtomobilskem trgu. 10 letno jamstvo hibridne baterije velja ob rednih testih hibridne baterije (HHC) na 1 leto ali 15.000 prevoženih km (kar nastopi prej) pri pooblaščenih prodajno-servisnih Toyotini trgovski mreži. Po preteku tovarniške garancije vam ponujamo brezplačno vključitev v program jamstva Toyota Relax (vse do starosti 10 let ali 200.000 km). • Povprečna poraba goriva za vozila Toyota Yaris Hybrid: od 3,8 do 4,9 l/100 km in emisije CO₂: od 87 do 96 g/km. Emisijska stopnja: za EURO 6 EA. Emisije NOx: od 0,0074 do 0,0095 g/km. Ogljikov dioksid (CO₂) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delce PM₁₀ in PM_{2,5} ter dušikovih oksidov. Več na www.toyota.si